

¹Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. ²Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. ³Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. ⁴Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” ⁵Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.” ⁶S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; ⁷ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. ⁸Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” ⁹A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; ¹⁰de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!” ¹¹Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.

Kedves Testvéreim!

A nyarat – azt gondolom – sokan szeretik a vízparton tölteni. Egy kerti medence, strandfürdő vagy éppen egy-egy tó, folyó, tenger partja a nagy melegben vonzó a legtöbb ember számára.

Pénteken megkezdődött hazánk eddigi legnagyobb szabású sporteseménye a Vizes Világ bajnokság. Több száz versenyző méri össze erejét a vízben, úszás, nyílt vízi úszás, vízilabda, szinkronúszás, műugrás, óriás toronyugrás. Jó pár számban magyar versenyzők is esélyesnek számítanak. Mindeközben Bulgáriában kajak-kenu Európa Bajnokság zajlik, ahol tegnap 5 magyar aranyérem is született. Azt hiszem bátran kijelenthetjük, hogy ezekben a napokban a víz a főszerep.

Nincs ez másként mai alapigénkben sem. Még mielőtt valaki arra gondol, hogy egyházunk jól időzített igeválasztásával állunk szemben, elmondom, hogy ezt az igeszakaszt úgy 1600 évvel ezelőtt választották erre a vasárnapra, így inkább Isten vezetését lássuk meg ebben az igében, a tanítványok elhívásának történetében.

Egyébként is a víz a Szentírásban nagyon fontos szerepet kap. Felsorolni is sok lenne az ige helyeket, amelyekben a víznek nagyon nagy jelentősége van. Csupán néhányat említenék meg. Rögtön a Biblia első soraiban: *Kezdetben teremtette Isten az mennyet és a földet. A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.*

Nóé és az özönvíz történetét sem kell bemutatni senkinek. A zsidó ősatyák történetében a kutak szerepe volt jelentős, hiszen Izsák, Jákób sőt még Mózes is egy-egy kútnál talált feleséget. A pusztai vándorlás során, a tengeren, majd a Jordán folyón való átkelést kell megemlíteni. Az újszövetségben is található vizes történeteket szép számmal a samáriai asszony esetétől, Jézus megkeresztelésén át a tenger lecsendesítéséig, vagy éppen amikor Péter a vízen jár, a 38 éve béna ember a Bethesda medence partján meggyógyul.

Az én személyes kedvencem mégis éppen mai alapigénk a Biblia vizes történetei közül. Nem véletlen, hogy esperes úr 5 évvel ezelőtt az iktatásomon éppen ezt az igét választotta iktatási igeként. Ahogyan azt sem, hogy egy halászháló van az irodámban. De nézzük is meg ezt az igét részleteiben.

¹Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt.

Jézus szerette e Genezáreti-tavat, vagy ahogy a helyiek nevezték a Galileai-tengert. Ez egy kis tó Izrael északi részén, Galilea „megyében”, 3 és félszer kisebb a Balatonnál. Jézus Názáretből Kapernaumba költözött, ami a tó központi városának számított. Itt találkozott tanítványaival, itt tanította először a sokaságot. A hegyi-beszéd és a legtöbb Bibliai történet a Genezáreti-tó környékén játszódik. Ez az a „tenger”, amit lecsendesít, ahol Péter a vízen jár, amihez visszatérnek a tanítványok Jézus halála után.

Lukács jelenetében Jézust nagy sokaság követi. Ezt alapigénkben nem, csak az előzményeiből tudjuk meg, hogy ennek oka, hogy Kapernaumban sok beteget meggyógyított. Még a zsinagógában is csodát tett, sőt ott szóltak neki egy Simon nevű ember anyósáról, akinek el is ment a házába és meggyógyította.

Jézust tehát nagy sokaság követi, és látszólag véletlenszerűen sodródnak az események: ²Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. ³Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot.

Véletlen – az Isten felénk nyújtott keze. – mondta egyszer Csókay András egy szeretetvendégségen. És ezen érdemes nekünk is elgondolkodni. Mennyi véletlen, mennyi – úgy alakult, hogy... mennyi „egy hajszálon múlt...” – van a mi életünkben is. Véletlen, hogy Jézus éppen ott tanított, hogy éppen ott voltak azok a hajók, hogy éppen Simoné volt az egyik, akinek anyósát nem sokkal korábban meggyógyította. Véletlenül

épp vesztegeltek, hiszen egész éjjel semmit nem fogtak ezek a tapasztalt halászok. És Jézus beszáll a hajóba. És nagyon érdekes, ahogy Lukács már a tömegről a fókuszra ráirányítja a hajóra és benne Péterre. ⁴*Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!”* ⁵*Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.”* Igen, mert minden ezért történik, minden Simon Péterért van. Azért van, hogy meghallja az Isten igéjét, azért, hogy megszólítsa őt az Úr.

Ha belegondolunk Péter életéről csupa negatív dolgot láttunk eddig. Beteg anyós, kudarcos munka. De nincs véletlen, csak az Isten Péter felé nyújtott keze. És Jézus belép az otthonába majd beszáll a hajójába.

Kudarcok, betegségek, veszteségek. Hogy állunk mi ezekhez. Sajnáljuk magunkat, sajnáljuk azt, ami velünk történt? Feltesszük a kérdést: már megint miért én, miért velem történik ez?

Tegnap volt 5 éve, hogy megkezdtem itt Budafokon a szolgálatomat, és 10-én 13 éve hogy lelkésszé avattak. Így a héten visszaemlékeztem az útra, amelyen vezetett az Úr, ahogyan Mózes 5. könyvében olvassuk: *Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR a pusztában negyven éven át, hogy megsanyargatva és próbára téve téged megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?* ³*Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik.*

Hogyan lettem lelkész, hogyan kerültem ide Budafokra? Ezekről már többször beszéltem, de valóban – ahogy a zsidó népnek a pusztai vándorlás során a pusztán kellett átmenni, sokszor megsanyargatva és próbára téve, amikor nem marad más, csak az Isten igéje, ígérete, az ő szava – úgy nekem is voltak küzdelmek, pusztai vándorlások, fölöslegesnek tűnő utak, kanyarok az életemben, amelyekről azonban kiderültek – az Isten ezeken keresztül is tanított, megtanított arra, hogy elég nekem az Ő kegyelme, elég nekem az ő igéje, elég nekem Krisztus és a benne való hit.

A vizes világbajnokságra készülve sok korábbi bajnokot szólaltattak meg. Kérdezték többek között Darnyi Tamást is, hogy milyen volt a kapcsolata edzőjével: „Az Öreg azért kemény volt, más módszerei voltak, mint a mostani edzőknek. A verseny után egyből mondta a kritikákat, főleg, ha nyertem. Kíméletlen volt.” – mondta a 4szeres olimpiai, világ és Európa bajnok úszólegenda. Néha ez vezet eredményre, a keménység és kíméletlen kritika.

Péter esetében is ez kellett. Az, hogy a saját területén fogja meg Jézus.

Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” ⁵*Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, ...* elképzelem Péter gondolatait: te ács vagy. A suszter maradjon a kaptafánál. Inkább segíts felújítani a hajót. Mit értesz te a halfogáshoz? Még hogy nappal, még hogy a mélyben? Ez szakmaiatlan, kudarcra ítélt vállalkozás. Esélytelen, hogy valamit is fogjunk...

Ugyanakkor Péterben mégis megmozdul valami. Talán a látott csodák kapcsán, de még inkább talán a tanítás kapcsán, Jézus szavai kapcsán, amit a hajójából mond a sokaságnak, hiszen erre, Jézus szavára hivatkozva mondja:

de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.”

A te szavadra. Mégis. Hányszor kellene ezt megpróbálnunk. Hallgatni rá, hallgatni Jézusra, arra amit ő mond. De mi sokszor nem tesszük, még akkor sem, amikor tudjuk, hogy vele menne, de mi jobban tudjuk. Én magam is sokszor beleléptem ebbe. Már a múlt héten is idéztem Reményik Kegyelem című versének részletét, de érdemes újra elővenni, most az egész verset:

Először sírsz.

Azután átkozódsz.

Aztán imádkozol.

Aztán megfeszíted

Körömszakadtig maradék-erőd.

Akarsz, egetostromló akarattal –

S a lehetetlenség konok falán

Zúzod véresre koponyád.

Azután elalélsz.

S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.

Utoljára is tompa kábulattal,

Szóitalanul, gondolatlanul

Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:

A bűn, a betegség, a nyomorúság,

*A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!
S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.
Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.
Ez a magától: ez a Kegyelem.*

⁶S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; ⁷ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. ⁸Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” ⁹A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek;

Péter leborul Jézus lába elé. Mert ráébred valami nagyon fontosra, arra, hogy ki az Úr. Ráébred, ráeszmél, hogy mindaz, ami történt érte történt, hogy meglássa, megtapasztalja, átélje azt, hogy az Isten szava nem csak egykor a vizek felett volt teremtő szó, hanem ma is az. Ma is teremt, újjáteremt, megújít.

Ma nekünk is, neked is és nekem is le kell borulnunk a vizek felett, ott a hajóban, hogy a győzelem a miénk akkor, ha ő vezet. Ha az ő tanácsára, az ő szavára hallgatunk és keményen edzünk.

Nagyon szeretem, ami ezek után történik. Mert Jézus ezek után még megszólal és új lehetőséget ad: „*Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!*” Péter élete gyökereiben változik meg. Mindent otthagya követi Jézust társaival együtt.

Ahogy Péter és a többiek kilépnek a hajóból egy teljesen új világ vár rájuk. Mindent otthagynak. A halakat, a hálót, a hajót, a kétségeiket, a gondolataikat, a vágyaikat, az álmaikat, mert már nem ezek voltak a fontosak, hanem csak egy: Jézus szava, az élő víz, az a víz, amely után szomjazik, vágyódik a lélek. Mert Jézus közelében lenni, vele lenni sokkal jobb és üdítőbb minden vízpartnál. Ő felfrissít, és új utakra indít. Győztes utakra. Vizes VB. – a győzelemhez a szenvedésen át vezet az út. Jézus szenvedése és halála a mi győzelmünket is jelentheti. És nem felejtjük Péter tanácsát, akinek szavait az oltár előtt olvastuk: *De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete.* ¹⁵Ellenben az Urat, Krisztust tartásátok szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet. Így legyen!